

Sygn. akt I C 1100/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 marca 2017 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSO Ewa Ligoń – Krawczyk

Protokolant: Piotr Brodowski

po rozpoznaniu w dniu 10 marca 2017 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa Bank (...) S.A. z siedzibą w G.

przeciwko B. Ł.

o zapłatę

utrzymuje nakaz zapłaty wydany w postępowaniu nakazowym w sprawie sygn. akt I Nc 194/16 w całości.

Sygn. akt I C 1100/16

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 18 maja 2016 roku Bank (...) S.A. z siedzibą w G. wniósł o orzeczenie nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym, że B. Ł. powinien zapłacić stronie powodowej należność główną w kwocie 235 611,43 CHF oraz dalsze odsetki liczone od kapitału, tj. od 224 304,38 CHF wynoszące 10,98% w skali roku od dnia 26 kwietnia 2016 roku do dnia zapłaty z zastrzeżeniem, że Bank nie może domagać się odsetek za opóźnienie przekraczających wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie – wraz z kosztami postępowania nakazowego w ciągu dwóch tygodni od daty doręczenia albo wnieść w tymże terminie zarzuty. W przypadku wniesienia przez pozwanego w powyższym terminie zarzutów od nakazu zapłaty strona powodowa wniosła o utrzymanie w mocy nakazu zapłaty w całości oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz strony powodowej kosztów procesu. Uzasadniając swoje żądanie powódka powołała się na okoliczność wypowiedzenia przez bank w dniu 16 grudnia 2015 roku umowy kredytu z dnia 12 marca 2007 roku łączącej strony z uwagi na niedochowanie przez pozwanego warunków udzielonego kredytu. Wysokość wierzytelności została stwierdzona wyciągiem z ksiąg bankowych z dnia 26 kwietnia 2016 roku i wyniosła kwotę 235 611,43 CHF, na którą złożyły się kapitał w kwocie 224 304,38 CHF, odsetki umowne naliczone od dnia 18 maja 2015 roku do dnia 3 listopada 2015 roku w kwocie 426,53 CHF, odsetki karne naliczone od 15 czerwca 2015 roku do dnia 25 kwietnia 2016 roku do dnia 25 kwietnia 2016 roku w kwocie 10 864,52 CHF oraz opłaty i prowizje w kwocie 16 CHF (pozew – k.2-4). Pozew obejmował żądanie zapłaty solidarnie, przy czym z uwagi na to że po stronie powodowej jak i pozwanej występował tylko jeden podmiot, sąd uznał, iż żądanie to zostało wskazane w pozwie omyłkowo.

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu nakazowym w dniu 6 lipca 2016 roku w sprawie o sygnaturze akt I Nc 194/16 Sąd uwzględnił żądanie pozwu i zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 22 715 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (nakaz zapłaty – k. 26).

Pismem procesowym z dnia 27 lipca 2016 roku zarzuty wniósł pozwany B. Ł., wnosząc o uchylenie nakazu zapłaty i oddalenie powództwa w całości. Pozwany zarzucił nakazowi zapłaty: brak podstaw do wydania nakazu zapłaty

w postępowaniu nakazowym, ponieważ nie została spełniona ani jedna przesłanka wynikająca z art. 485 k.p.c.; nieudowodnienie roszczenia dochodzonego niniejszym pozwem, ponieważ zgodnie z art. 98 ust. 1a Prawa bankowego wyciąg z ksiąg rachunkowych banku w postępowaniu cywilnym nie ma mocy prawnej dokumentu urzędowego i stanowi jedynie oświadczenie osoby podpisującej się pod pismem, co powoduje, że żądana pozwem kwota bez wyraźnej historii spłaty kredytu jest nieudowodniona zgodnie z art. 6 k.c. i narusza art. 3 k.p.c. w związku z art. 232 k.p.c.; nieudowodnienie wymagalności roszczenia powoda; nieudowodnienie powstania zobowiązania, gdyż powód nie załączył zawartej pomiędzy stronami umowy kredytu; nieudowodnienie przez powoda legitymacji procesowej czynnej oraz biernej pozwanego do bycia podmiotami niniejszego postępowania oraz nieprawidłowe wyliczenie zadłużenia. Ponadto pozwany wniósł o zwolnienie od kosztów sądowych (zarzuty – k. 33-34).

Postanowieniem z dnia 25 października 2016 roku Referendarz sądowy zwolnił pozwanego B. Ł. od kosztów sądowych w części, tj. od całej opłaty sądowej od zarzutów pozwanego od nakazu zapłaty z dnia 6 lipca 2016 roku i oddalił wniosek w pozostałej części (postanowienie – k. 66).

Pismem z dnia 15 grudnia 2016 roku pozwany zarzucił abuzywność postanowieniom § 8 i 17 umowy, a ponadto wniósł o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego analityka finansowego (pismo – k. 79, 82-83).

Pismem z dnia 15 lutego 2017 roku strona powodowa wniosła o wezwanie do udziału w sprawie w charakterze strony pozwanej spółki (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. i wniósł o solidarne zasądzenie kwot żądanych w pozwie oraz kosztów procesu od B. Ł. i spółki (...) (pismo – k. 99-100).

Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 10 marca 2017 roku Sąd oddalił wniosek strony powodowej o wezwanie do udziału w sprawie pozwanej spółki (...) Sp. z o.o. w W. na podstawie art. 495 § 4 k.p.c. (protokół – k. 110 nagranie 00:00:32-00:01:14).

W dalszym toku postępowania strony podtrzymały swoje dotychczasowe stanowiska.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 13 marca 2007 roku została zawarta pomiędzy (...) Bank Spółką Akcyjną z siedzibą w G. (obecnie Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w G., dalej: Bank) a B. Ł. umowa kredytu nr (...), mocą której Bank udzielił B. Ł. kredytu w wysokości 671 972 zł indeksowanego kursem CHF. W umowie kredytu strony ustaliły, że spłata kredytu z odsetkami będzie następowała miesięcznie w tym samym dniu, w którym nastąpiła wypłata I transzy kredytu (§ 10 ust. 1 w zw. z § 8 umowy). Zgodnie z § 9 ust. 2 umowy bank może pobierać opłaty określone w tabeli prowizji i opłat bankowych dla kredytów hipotecznych indeksowanych do CHF). Stosownie do § 15 ust. 1 umowy kredytobiorca obowiązany jest zapłacić odsetki za opóźnienie w razie zapłaty całości lub części raty kredytu lub innej należności banku wynikającej z umowy, po upływie terminu płatności – w wysokości 10,98% w skali roku. W myśl § 18 ust. 1, 5 i 6 umowy w razie naruszenia warunków umowy kredytu bank może wypowiedzieć umowę w całości lub części, za 30-dniowym okresem, zaś po upływie okresu wypowiedzenia kredytobiorcy są obowiązani do niezwłocznego zwrotu wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami należnymi bankowi za okres korzystania z kredytu i do zapłaty wszelkich innych wymagalnych już należności Banku wynikających z umowy w tym ewentualnych odsetek za opóźnienie. (**dowód:** umowa kredytu – k. 6-11).

W dniu 16 września 2015 roku Bank wypowiedział w całości umowę kredytu nr (...) z dnia 12 marca 2017 roku, wskazując za podstawę naruszenie warunków udzielenia kredytu poprzez niedotrzymanie przez pozwanego terminów zapłaty. Równocześnie Bank wezwał B. Ł. do zapłaty należności w łącznej kwocie 224 672,42 CHF, w tym kapitał kredytu w kwocie 224 304,38 CHF, zaległe odsetki w kwocie 289,15 CHF, odsetki za opóźnienie w kwocie 62,53 CHF oraz opłaty i prowizje w kwocie 16 CHF – wraz z dalszymi odsetkami liczonymi od dnia 16 września 2015 roku do dnia zapłaty. Obejmująca wezwanie korespondencja została odebrana w dniu 5 października 2015 roku (**dowód:** wypowiedzenie umowy kredytu i wezwanie do zapłaty – k. 14, z.p.o. – k. 13).

Według stanu na dzień 26 kwietnia 2016 roku zadłużenie B. Ł. z tytułu kredytu nr (...) wynosiło kwotę 235 611,43 CHF, na którą złożyły się kapitał w kwocie 224 304,38 CHF, odsetki umowne naliczone od dnia 18 maja 2015 roku do dnia 3 listopada 2015 roku w kwocie 426,53 CHF, odsetki karne naliczone od 15 czerwca 2015 roku do dnia 25 kwietnia 2016 roku do dnia 25 kwietnia 2016 roku w kwocie 10 864,52 CHF oraz opłaty i prowizje w kwocie 16 CHF. Wyciąg z ksiąg bankowych został podpisany przez M. P., pracownika upoważnionego do jednoosobowego działania w imieniu Banku polegającego na wystawianiu wyciągów z ksiąg Banku (**dowód:** wyciąg z ksiąg banku – k. 5, pełnomocnictwo – k. 16, rozliczenie odsetek oraz historia spłaty kredytu – k. 78-85).

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił na podstawie dokumentów prywatnych przedstawionych przez stronę powodową, których wiarygodności pozwany nie kwestionował. Sąd nie znalazł również podstaw do jej podważenia z urzędu. Pozwany podniósł między innymi, że powód nie złożył do akt sprawy zawartej między stronami umowy kredytu. Wskazać należy, że zarzut ten jest bezpodstawny, bowiem umowa kredytu nr (...) została złożona do akt sprawy w charakterze załącznika do pozwu. Umowa ta jest kompletna i podpisana, a także parafowana przez strony, w tym pozwanego B. Ł. występującego w tej umowie w charakterze kredytobiorcy.

Zawarty w piśmie z dnia 15 grudnia 2016 roku wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego na okoliczność ustalenia prawidłowego rozliczenia kredytu sąd oddalił na rozprawie w dniu 10 marca 2017 roku jako spóźniony.

Sąd zważył, co następuje:

Zarzuty od nakazu zapłaty z dnia 27 lipca 2016 roku podniesione przez pozwanego są bezpodstawne.

Zgodnie z art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (t. jedn. Dz. U. z 2016 roku poz. 1948), przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy, na czas oznaczony w umowie, kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. W przypadku niedotrzymania przez kredytobiorcę warunków udzielenia kredytu albo w razie utraty przez kredytobiorcę zdolności kredytowej bank może obniżyć kwotę przyznanego kredytu albo wypowiedzieć umowę kredytu (art. 75 ust. 1 ustawy).

Przytoczonym regulacjom ustawowym odpowiadają postanowienia umowy kredytowej (...), w tym w zakresie wypowiedzenia umowy i jego skutków, o czym stanowi § 18 ust. 1, 5 i 6 umowy.

Zasadność wypowiedzenia umowy nie była podważana przez pozwanego. Bank był uprawniony do wypowiedzenia umowy kredytu i żądania spłaty kredytu wraz z odsetkami umownymi i odsetkami umownymi za opóźnienie, a także kosztem wezwań do zapłaty, odpowiadającym stawce określone w taryfie opłat i prowizji. Zaznaczyć trzeba, że określone w § 15 umowy kredytu odsetki za opóźnienie w wysokości 10,98% nie przekraczają odsetek maksymalnych za opóźnienie wynikających z przepisów kodeksu cywilnego.

Strona powodowa wykazała dokumentami i wydrukami dokumentów elektronicznych, wszystkie okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy, w tym fakt udzielenia kredytu pozwanym, wypowiedzenia umowy oraz stanu zadłużenia w czasie wypowiedzenia umowy i wytoczenia powództwa.

Natomiast pozwany zarzucając bezpodstawność roszczeń powoda nie przedstawił jakichkolwiek dowodów na potwierdzenie swoich twierdzeń, zaś jego argumentacja ogranicza się w istocie do przeczenia twierdzeniom strony powodowej.

Pozwany kwestionował między innymi nie tylko wysokość roszczenia wykazaną wyciągiem z ksiąg bankowych, ale zaprzeczał również możliwości oparcia o ten dokument wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym.

Stanowisko pozwanego w tym zakresie jest zdaniem sądu chybione. Zgodnie z art. 485 § 3 k.p.c. sąd może wydać nakaz zapłaty, jeżeli bank dochodzi roszczenia na podstawie wyciągu z ksiąg bankowych podpisanego przez osoby

upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych banku i opatrzonego pieczęcią banku oraz dowodu doręczenia dłużnikowi pisemnego wezwania do zapłaty. Wskazać należy, że w niniejszej sprawie obie przesłanki zostały spełnione. Zarówno powód złożył dowód doręczenia dłużnikowi pisemnego wezwania do zapłaty (k.13), jak również przedstawił wyciąg z ksiąg bankowych podpisany przez upoważnionego pracownika (k. 5, 16). Oznacza to, że w niniejszej sprawie wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym w oparciu o załączone przez powoda do pozwu dokumenty było dopuszczalne.

Jednocześnie pozwany kwestionując wysokość żądania pozwu, nie wskazał konkretnych zarzutów na potwierdzenie swoich twierdzeń i przedstawił konkretne dowody na ich potwierdzenie. W tym kontekście słusznie zauważyła strona powodowa, powołując stosowne orzecznictwo, że to na pożyczkobiorcy spoczywa ciężar udowodnienia, iż należność swoją spłacił (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 czerwca 1999 roku w sprawie o sygn. akt II CKN 390/98). Jeżeli więc pozwany ma podstawy do zakwestionowania prawidłowości dokonanych przez Bank wyliczeń, powinien był przedstawić wyliczenia własne, oparte na zgromadzonych przez siebie dokumentach, którymi dysponuje, jako że dokonywał wpłat na poczet spłaty kredytu, ewentualnie złożyć wnioski o zobowiązanie powoda do złożenia konkretnych dowodów w których jest posiadaniu. W tym miejscu należy wskazać, iż powód złożył do akt sprawy dane dotyczące spłaty kredytu przez B. Ł. oraz przedstawił wyliczenia należnych opłat i odsetek (k. 78-85). Pozwany co do tych dowodów nie sformułował konkretnych zarzutów, a kwestionował je w ogólności. Co prawda wniósł o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego, który jednak na tym etapie postępowania należało potraktować jako spóźniony, a pozwany nie wskazał czy istnieją podstawy do uwzględnienia tego wniosku pomimo tego że nie został zgłoszony w zarzutach od nakazu zapłaty. Zgodnie z art. 493 § 1 zdaniem drugim i trzecim k.p.c. w piśmie zawierającym zarzuty pozwany powinien wskazać, czy zaskarża nakaz w całości, czy w części, przedstawić zarzuty, które pod rygorem ich utraty należy zgłosić przed wdaniem się w spór co do istoty sprawy oraz okoliczności faktyczne i dowody. Sąd pomija spóźnione twierdzenia i dowody, chyba że strona uprawdopodobni, że nie zgłosiła ich w zarzutach bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności.

Dodatkowo w piśmie procesowym z dnia 15 grudnia 2016 roku pozwany podniósł zarzut, iż niektóre postanowienia objęte umową stanowiły klauzule niedozwolone. Wobec treści przytoczonego przepisu należało pominąć powyższy zarzut strony pozwanej. Pozwany powinien był bowiem podnieść wszystkie twierdzenia i wskazać wszystkie dowody w piśmie stanowiącym zarzuty od nakazu zapłaty. Pozwany ponadto nie uprawdopodobnił, że niezgłoszenie ich w zarzutach nastąpiło bez jego winy ani uwzględnienie ich nie doprowadzi do zwłoki w rozpoznaniu sprawy, ani też nie podał innych wyjątkowych okoliczności.

Strona powodowa pismem z dnia 15 lutego 2017 roku, powołując się na przepis art. 194 § 3 k.p.c. wniosła o wezwanie do udziału w sprawie w charakterze strony pozwanej spółki (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. i o solidarne zasądzenie kwot żądanych w pozwie oraz kosztów procesu od B. Ł. i spółki (...). Wniosek ten podlegał oddaleniu. Przepis art. 495 § 4 k.p.c. stanowi, iż przepisów art. 194-196 i 198 k.p.c. nie stosuje się w postępowaniu nakazowym, albowiem w tym postępowaniu odrębnym podmiotowy zakres postępowania nie może ulec zmianie prowadzącej do rozpatrywania nowych stosunków prawnych.

Wobec powyższego, Sąd na podstawie art. 496 k.p.c. utrzymał w całości w mocy nakaz zapłaty wydany w postępowaniu nakazowym, przyjmując za w pełni zasadne powództwo objęte żądaniem pozwu.